உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி கூ.] 1917ஆ அக்டோபர்மீ [பகுதி ௧௦.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

ஐந்தாவது பிரபாடகம்.

சு. வாக்கு, நேத்திரம், செவி, மனது, பிராணன் ஆக ஐந்தும் தங்களுக்குள் நான் பெரிது நான் பெரிது என்று பூசலிட்டு, பிரமனிடத்துச் சென்று எம்முள் பெரிது எது என்று கேட்டன. சரீரத்தினைப்பிரிந்து எது வெளிப்பட்டால் அச்சரீரம் உபயோகம் இல்லாமற் போய்விடுமோ அது பெரிது என்றனர்.

எ. வாக்கானது சரீரத்தினின்றும வெளிபோய் ஒருவருடந் தங்கியிருந்து மறுபடி வந்து, என்னையன்றி நீங்கள் எவ்வாறு பிழைத்திருந்தீர்களென, ஊமையானவன் எவ்விதம் பேசாமல், பிராணனை வைத்துக்கொண்டு செவியாறகேட்டும், நேத்திரத்தால் பார்த்தும், மனதால் நினைத்தும் எங்ஙனமிருப்பனோ அங்ஙனமிருந்தோ மென்றன. வாக்குச் சரீரத்தில் பிரவேசித்தது.

௮. பின்னர் நேத்திரம், செவி, மனது, ஒவ்வொன்றும் வாக்கினைப் போல வெளிபோய் மறுபடி வந்து கேட்க, மற்றவை பழையபடி பதிலுரைத்தன.

௯. பிறகு தன்னைக்கட்டியுள்ள முளையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு குதிரை வெளி கிளம்புவதுபோல பிராணன் வெளியேபோக நினைத்தவுடன் மற்றவை பிராணனைநோக்கி எங்களுக்குள் நீதான சிரேஷ்டன் இச்சரீரத்தினைப் பிரியாதே யென்றன.

௧௦. ஆகவே வாக்கு முதலிய பிராணனல்ல, பிராணனே யெல்லாமா யிருக்கின்றன.

கண்டம் ௨

பிராணனானது மற்றவைகளைநோக்கி எனக்கு அன்னமெதென்றது. பிராணிகள் யாவும் எந்தெந்த அன்னத்தைப் புசிக்கின்றனவோ அது வதுவே உனக்கன்னமென்றன. ஆகவே பிராணனுக்கு அன்னமே யாதாரம்-ஆதலின பிராணனுக்கு 'அந' எனவோர் பெயருண்டு.

௨. பிராணனானது மறுபடி மற்றவைகளை நோக்கி எனக்கு வஸ்திரமெதென்றது. பிராமணர் புசிப்பதற்கு முன்னும பின்னும் ஆசமனஞ்செய்வதால் அந்நீரே வஸ்திரமென்றன.

௩. இவ்வித்தையினை உலர்ந்த கட்டையினுக்குச் சொல்லிடினும அக்கட்டை துளிர்க்குமென, ஜாபாலர் கோச்ருதிக்குச் சொல்லினர்.

கண்டம் ௩.

பாஞ்சால தேசத்தரசனுடைய சபையிலே யோர் நாள் சுவேதகேது சென்றனன். அச்சபையில் பிரவாகணர் அவனைநோக்கி ஏ புத்திர! நினது பிதா நினக்கு உபதேசித்துள்ளாரா என, ஆம் என்றனன்.

௨. நீ உபதேசிக்கப்பட்டிருந்தால் இவ்வுலகத்து ஜன்மாக்கள் எவ்விடம்போய் சேருவார்கள் அறிவாயா?

அறியேன்.

எவ்விதமாக அவர்கள் திரும்புவர்

அறியேன்.

தேவயான மார்க்கமாகச்செல்லும் ஞானகர்மிகளும், பித்ரியாக மார்க்கமாகச்செல்லும் கேவல காமிகளும் அடையும் வியோகஸ்தானமெது ?

அறியேன்.

ங. பித்ர்லோகத்தில் எவ்வகையில் யாவரும் போகிறதில்லை
அறியேன்.

ஆகுதியில் அப்பானது எங்ஙனம் புருஷவாச்சியங்களாகின்றன
அறியேன்

ச இங்ஙனமாக ஒன்றும் முனக்குந் தெரியாததாக நீ உபதேசிக்கப்பட்டதாகக் கூறியதென்னே ? கேட்ட சுவேதகேது மனத்தாங்கலடைந்து தனது தந்தைபாற் சென்று, எனக்கு உபதேசியாதிருக்கவும், உபதேசித்ததாகக்கூறியதெனனே ? என்று கேட்டான்.

ரு. பிரவாகணர் என்னைநோக்கி ஐந்து வினாக்களை வினவினர். ஒன்றினுக்கும் நான் பதில் கூறவில்லை. தந்தை புத்திரனை நோக்கி இக்கேள்விகளையின்று தான் கேட்டேன். பதில்சொலல எனக்குந் தெரியாது.

சு. கௌதமர் பிரவாகணரை யடுத்து என் புத்திரனைக்கேட்ட கேள்விகட்குப் பதில் சொல்லென்றார்.

எ. இவ்வித்தை யிது பிராமணருக்குபதேசித்ததில்லை. க்ஷத்திரியருக்கே உபதேசிக்கப்பட்டு வந்தது. அதை நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

மணவழகு.

நீதி.

துர்ஜந : பரிஅர்த்த வேயாவித்யாலங் க்ருதோபிஸந்
மணிநாபூஷிதஸ் ஸர்ப : கிமஸௌ ந பயங்கர :

துஷ்டன் நல்ல கல்வி பயிற்சிசெய்து அதிக தேற்சியடைந்து எங்கும் கொண்டாடப் பட்டாலும அவனை நல்லவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது. எங்ஙனமெனின், கொடிய விஷமுள்ள சர்ப்பத்தின் தலையில் மாணிக்கமிருந்தாலும, அந்தச் சர்ப்பம் பார்ப்போருக்கு பயங்கிறமாக விருக்கிறதல்லவா ?

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பஞ்சாக்கரம்.

தொகுதி - கூ - பகுதி - கூ - பக்கம் - கஙசு - தொடர்ச்சி.

இன்னும், நம்மாளுயர் வேய்க்குழலிசையாற்பாடப் பூம்பொழிற் கைகூ தந்ததும் இம்மந்திரமாம். இருமையு மீய வல்லதாமிதன் பெற்றி தேறும் பேதை நீரார்.

பூவனூர்ப் புனிதன் திருநா மந்தான்
நாவி னூறுநூ றுயிர நண்ணினால்
பாவமாயின பறைப் பறையவே
தேவர் கோவினுஞ் செல்வர்க ளாவரே.

என்ற திருநாவுக்கரசரது திருவாக்கை அனுபவித்துக்காட்டிய நம் நாவலூர்ப் பெருந்தகையாரது நாமறவாத இம்மந்திரத்தாலெய்திய நற் செல்வத்தினும் மிக்கதாய், வேறு விழைவது யாதோ வறியேம். இவ்வுண் மை உணர்தற்பொருட்டன்றே,

"அற்புதத் தெய்வ மிதனின் மற்றுண்டே
யன்பொடு தன்னை யஞ்செழுத்தின்
சொற்பதத்துள் வைத்துள்ள மன்னூறுந்
தொண்டருக் கெண்டிசைக் கனகம்
பற்பதக் குவையும் மைம்பொன் மாளிகையும்
பவளவா யவர்பணை முலையுங்
கற்பகப் பொழிலு முழுதுமாங் கங்கை கொண்ட
சோளேச்சரத்தானே"

என்ற திருவிசைப்பாவும் எழுந்தது.

மற்றும்

"மலரதலை யுலகத்துப் பலபல மாக்கள்
மக்களை மனைவியை யொக்கலை யொரீஇக்
காமேலையும் புக்குக் கோடையிற்
கைம்மேனிமிர்த்துக் கையொன்று முடக்கி

ஐவகை நெருப்பி னழலகத் தின்று,
மாரி நாளினும் வார்பனி நாளினு
நீரிடை மூழ்கி நெடிது கிடந்துஞ்
சடையைப் புனைந்துந் தலையைப்பறித்து
முடையைத் துறந்து முண்ணு துழன்றுங்
காயுங் கிழங்குங் காற்றுதிர் சருகும்
வாயுவு நீரும் வந்தன வருந்தியுங்
களரிலுங் கல்லிலுங் கண்படை கொண்டுந்
தளர்வுறு மியாக்கையைத் தளர்வித் தாங்கவ
ரம்மை முத்தியடைவதற்காகத்
தம்மைத் தாமே சாலவு மொறுப்ப
நீங்கிவை செய்யா தியாங்களெல்லாம்

* * *

மதியென மாசறு வதனம் விளங்கப்
புதுவிரை யலங்கல் குழன்மிசைப் பொலியு
மஞ்சொன் மடந்தைய ராகந்தோய்ந்தும்

* *

பூசுவன பூசியும் புனைவன புனைந்துந்
தூசுநல்லன தொடையிற் சேர்த்தியு
மைந்து புலன்களு மார வார்ந்து
மைந்தரு மொக்கலும் பிறழ மனமகிழ்ந்
திவ்வகை யிருந்தோ மாயினு மவ்வகை
மந்திர வெழுத்தைந்தும் வாயிடை மறவாது
சிந்தை நின்வழி செலுத்தலி னந்த
முத்தியு மிழந்தில முதல்வவத்திற
நின்னது பெருமை யன்றோவென்னின்

* * *

...லத்தின் வழார்நின் ஞமகவின்றோ"

எனற முற்றத்துறந்த பட்டினத்தடிகளாரது கட்டுரையை உற்றுநோக்குவார் இம்மந்திரத்தின் பெற்றி இற்றென உணர்வர். இதுபற்றி யன்றே "எத்துவார்க் கிடரான கெடுப்பன" என்றும், "அல்லல்கெடுப்பன" என்றும், இம்மைவினை யடர்த்தெய்தும் போழ்தினும் அம்மையினுந்துணை" என்றும், "வித்தக நீறணிவார் வினைப்பகைக் கதிரமாவன" என்றும்.

"செம்பொனார் திலகம் உலகுக்கெலாம்" என்றும். "தக்கவானவ ராத்தரு விப்பது" என்றும் "சிந்தும் வல்வினை செல்வமு மல்குமால்" என்றும் "நற்றுணையாவது" என்றும் "நாவினுக்கருங்கலம்" என்றும், "பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை நண்ணி நின்றறுப்பது" என்றும், "நடுக்கத் தைக் கெடுப்பது" என்றும் "நங்களுக்கருங்கலம்" என்றும் "நலமிகக் கொடுப்பது" என்றும் "நன்னெறியாவது" என்றும் "எந்தையார் திரு நாம நமசிவாய வென்றெழுவார்க் கிருவிசும்பி லிருக்கலாமே" என்றும் "நான்மறக்கினு சொல்லுநா" என்றும் தமிழ்மறையாளர்களாற் றலை சிறந்தோதப்பெற்றது, இங்ஙனம் விளக்கெடுத்தோதிய பயன்களெல்லாம் நெக்கு நெக்கு நினைந்துள் ளுருகு மவர்தம்மால் பெறற்பாலவாமல்லது, ஏனையோர்க்குப் பெறலாவதன்று. இதனை யுணர்த்தவே,

> "காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி
> யோதுவார் தம்மை நன்னெறிக்குய்ப்பது"

என்ற ஆளுடையபிள்ளையாரது அருமைத் திருவாக்கும், "வஞ்சனையா லஞ் செழுத்தும் வழுத்துவார்க்குச் சேயானை" என்ற ஆளுடைய அரசுகளது அருமைத் திருவாக்கும் எழுந்ததாமென்க முன்னர் காட்டிய பட்டினத் தடிகளாரது திருவாக்கின்கண்ணும் "நாவிடை மறவாது சிந்தை நின்வழி செலுத்தலி னந்த முத்தியுமிழந்தில" மென்னுந் தொடரும் இக்கருத் தையே கருக்கொண் டுள்ளாவாம் என்க.

இன்னும் நமது அருண்மொழியாளராம் சேக்கிழார் பெருமான் "கருத்தின் பயனு மெழுத்தஞ்சு" என்றும் "முந்தை முதன் மந்திரங்க ளெல்லாந் தோன்று முதலாகு முதல்வனு மெழுத்தஞ்சு" என்றும் "ஒரு நாமத் தஞ்செழுத்து" என்றும் "ஆதிமந்திர மஞ்செழுத்து" என்றும் "ஞானமெய்ந்நெறி தான்பார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொலாம்" என்றும் ஆண்டாண்டு இயைபுநோக்கி எடுத்துக்கூறும் ஒப்புமுந் திட்பமும் நுட்ப அறிவுடையோரான உய்த்துணரற் பாலனவாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றான் உலகின்கண்ணுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் இன்பத்தையே யனுபவிப்பான் விழைவனவாமென்பதூஉம், அங்ஙனம் விழையுமவ்வான்மாக்களால் இவ்வுலகத்தே இன்பமென்றனுபவிக்கப்படுவன யாவும்சிற்றின்பமேயாமென்பதூஉம், இவ்வுலக இன்பமெல்லாம் சிற்றின்ப மாக முடியவே எண்குணமுடைய ஒண்முதற் பொருளாம் இன்ப உருவின னொடு இரண்டறக்கலந்தனுபவிக்கும் அப்பரஞானானுபவமே என்றும்

பொன்றுதலில்லாப் பேரின்பமென முடிக்கப்படு மென்பதூஉம், அங்ஙனம் எண்குணமுடையானுடைய வேதமேதிகா சாதிகளால் போற்றப்பெறும் முழுமுதற் செழும்பொருள் சிவபெருமான் ஒருவனே யாமென்பதூஉம், ஏனைச் சமயக்கடவுளர்களான தத்துவப்பதிகளெல்லாம் பிறப்பிறப்பாற் கட்டுப் பட்டவர்களே யாவரென்பதூஉம், அஃது அவ்வச்சமயத்தாராது நூல்களானே யுணரக்கிடத்தலின் பேரின்ப மனுபவிக்க விழையும் ஆன்மாக்களெல்லாம் சிவபெருமானொருவனையே தியானிக்கப்பாலார் எனபதூஉம், இவ்வுண்மை யுணர்த்துப்பொருட்டே வடமொழிவேதமும் தன் இருதயத்தின்கண்ணே சிவநாமத்தை ஓதியருளியதா மென்பதூஉம் ஏனைய வேதாந்தமெனப்படும் உபநிடதங்களும் சைவாகமங்களும் மற்றும் அருமறை விரித்த ஒரு பெருங்கடவுளா லளிக்கப்பட்டு உலகின்கண்ணுள்ள எல்லா ஞானநூல முடிபுகளையும் தன்னுளடக்கித் தான் அவற்றுளடங்காது ஞானப் பிழம்பாய ஒளிரும் சிவஞானபோதமும் இவ்விவ்வாற்றான் சிறப்பித்தும் சாதன இலக்கணம் கூறியும் விளக்கிறருமென்பதூஉம், இங்ஙனம் சிறந்து விளங்கும் சிவநாமமாம் பஞ்சாக்கரத்தின் பொருள் இன்னின்னவாமென்பதூஉம், பதிபசு பாசச் சொற்றொடரொன்றே மூன்றையானும் பெயரானும் நவிக்கின்றி நிலையுறுவதாமென்பதூஉம், காரண மகாகாரண முத்திபஞ்சாக்கர முதலியன குருமுகத்தாற் றெளிதற்பாலனவாமென்பதூஉம், சிவமுதலாகக் கூறும் சூக்கும பஞ்சாக்கர முறையொன்றே நம்மால் கவனிக்கற்பாலதாமெனபதூஉம், பஞ்சாக்கரம் தானே இயக்கிப் பயன்றரவல்ல தனிமந்திரமாமென்பதூஉம், தில்லைத்திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் திருநடங் குயிற்றும் பரமேசனது திருவுருவம் பஞ்சாக்கரமே என்பதூஉம், இவ்வுண்மை யுணர்ந்து தரிசித்தபேர்களால் எய்தப்பெறுவது பேரின்பவாழ்வாமென்பதூஉம், நம் பரமாசாரிய மூர்த்திகள் இம்மந்திரங்கொடு துயத்து விளக்கிய நலங்கள் இன்னின்னவாமென்பதூஉம், அம்மை முத்தியொடு இம்மைப்பேறும் அளிக்கவல்ல திம்மந்திரமென்பதூஉம், இவ்விரு பெரும்பேறும் அளிக்கவல்ல அருமையையே பல்லாற்றானும் பரிந்தெடுத்தோதியது நந்தம் செந்தமிழ்ப்பழமறை என்பதூஉம் பிறவும் ஒருவாறு விளக்கப் பட்டன.

பாயவா ருயிர் முழுவதும் பசுபதி யடிமை
யாய வெவ்வகைப் பொருள்களு மவனுடைப் பொருளகன்
மேய விவவண மலதுவேறின றெனவுணர்ந்த
தூயமெய்த் தவத் தடியவர் துணையடி தொழுவாம்.

சிவஞான முனிவர் சேவடி வாழ்க.

பாரிப்பாக்கம்-கண்ணப்ப முதலியார்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நாம் யார்.

௧ ஆத்மா உண்டென்பது.

நான் என்பது ஒருமைச்சொல். நாம் என்பது தன்மைப் பன்மைச் சொல். இச்சொற்களை ஒவ்வொருவரும் பேசுகின்றோம். நாம் என்ற வார்த்தையைத் தேகமுள்ளபொழுது கூறலாமன்றித் தேகமில்லாதபோது சொல்லமுடியாது. இதனாலே தேகத்தினுள்ளே ஒன்று இருந்து இயக்குவதாகவும், பேசுவதாகவுந் தெரிகின்றதன்றோ! அதுதான் உயிர். உயிர், ஆத்மா, இயமானன் முதலிய பெயர்கள் ஒரு பொருளுக்கே வழங்குவன.

இவ்வுயிரையுந் தேகத்தையும் தமது சக்தியினாலே அசைவித்து நடாத்துபவரே கடவுள். கடவுளைப் பதி, சிவன், ஈசன் முதலிய திருநாமங்களானே பெரியோர் வாழ்த்திவணங்குவர். இவ்வுடற்பற்று விட்டால் ஈசனை ஆன்மாக்களடையும். தடைசெய்து பிறவியை மேலும் மேலும் உளவாக்குவது மலம். அது ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூவகைப்படும். ஆணவ மல சம்பந்தம் எப்பொழுதுந் தொடருமியல்புடையது. அதுபற்றியே ஆன்மாக்களை அணுவென்பர் அறிந்தோர். ஆன்மா என்பதற்கு வியாபகமுடையது என்று அர்த்தமாகும். முதல் ஆணவ மலத்தினாலே உண்டாகும் அகங்கார மமகாரங்களை விடுதல்வேண்டும்.

அகங்காரமாவது:—நானே எவரினும் பெரியோன் என்று வீண்தருக்குறுதல்.

மமகாரமாவது:—எல்லாம் என்னுடையது என்று எண்ணுதல்.

௨. ஆத்மா இதுவென்பது.

இப்படி எப்போது நினைக்கின்றோம்? ஆன்மா உள்ளபொழுது நினைக்கின்றோம். எது நினைக்கின்றது? இந்நினைவைச் செய்வதே ஆன்மா. ஆன்மா இல்லாவிட்டால் ஒருவித சிந்தனையுமுண்டாகாது. தேகம் ஆன்மாவன்று. உறுப்புகளும் ஆன்மாவன்று, இந்திரியங்களும் ஆத்மாவாகா. இவற்றிற்கு வேறாயத் தேகத்தை அசைவிப்பதே ஆன்மா என்று முன்னே கூறப்பட்டது. ஆன்மா இல்லாவிட்டால், தேகம் இயங்காது. பிரேதமாகக்கிடப்பது பிரத்யக்ஷமன்றோ?

௩. ஆத்மாவும் வேறு; பரமாத்மாவும் வேறு.

இங்ஙனம் கூறிய ஆத்மாவையே ஜீவாத்மா வென்றும், ஜீவாத்மாவைக்காத்து நல்வழிப்படுத்தற்காகப் பாரபட்சமின்றிக் கன்மத்திற்கேற்பச்சரீரங்களைக்கொடுத்துக் காப்பாற்றுபவரையே பரமாத்மா என்றும், ஆன்றமை புலனுடைச் சான்றோர் புகலுவர். பதி ஒருவர். ஆன்மாக்கள் அளவிறந்தன. ஆத்மா சாத்வீகத்துவமான ஆவி. ஆங்கிலத்தில் "அழிவற்ற ஆவி" என்று ஒருவர் எழுதியிருக்கின்றார்.

௪. ஆத்மாவுடைய பிரமாணம்.

பண்டைக்காலத்திலே ஆத்மாவின் பிரமாணங் கூறப்பெற்றதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தற்காலம் அமெரிக்காவிலுள்ள தேகாராயச்சியிற் கீர்த்திபெற்ற பண்டிதர் ஒருவர், ஆன்மாவின் நிறை "மூன்று அவுன்ஸ்" என்று கணக்கிட்டு எழுதியிருக்கின்றார்.

ஆத்மலக்ஷணத்தைச் சித்தாந்த வேதாந்த நூல்கள் விரித்துக் கூறுகின்றன. அவைகள், நல்லாசிரியரிடம் பல்லாண்டுபடிப்பினுந் தெவிட்டாத இன்பு காட்டும். நமது யாழ்ப்பாணத்திலே அவதரித்து இலங்கை இந்தியா ஆகிய சரிடங்களினும் அருந்தருமங்களை நிறுவியும், சைவசமய ஸ்தாபனஞ் செய்தும், செந்தமிழ் விளக்கிய சித்தாந்த வரோதய பாநுவாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ நாவலர் பெருமானவர் இயற்றிய இரண்டாஞ் சைவ வினுவிடையிலே, கூறப்பட்டதை இங்கே சொல்வது ஆவஸ்யகமாகும் அவையாவன:—

௫. ஆத்மலக்ஷணம்.

ஆன்மாக்கள்: நித்தியமாய், வியாபகமாய்ச், சேதனமாய், பாசத்தையுடையவைகளாய், சார்ந்ததன்வண்ணமாய் சரீரந்தோறும் வெவ்வேறும் வினைகளைச்செய்து வினைப்பயன்களை அனுபவிப்பவைகளாய், தமக்கொரு தலைவனை யுடையவைகளாய், பிறப்பு இறப்பு உடையவைகளாய் இருப்பன என்பதாம்.

ஆன்மாக்கள் தாமே எல்லாவற்றையும் செய்யமாட்டா; ஆன்மாக்கள் அடிமை கடவுள் ஆண்டான். இதனை ஒருவாறு சூசிக்கு முகத்தானே சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் தம்மை யடிமையென்று பாடியருளினார். "மீளா அடிமை யுமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே" (பாசுரக் குறிப்பு.)

௬. அநாதி நித்திய வஸ்துக்கள் மூன்று.

ஆன்மாக்களும், பாசமும், பதியும் அநாதியாயுள்ளன. இக்கருத்தை விளக்கவே நமக்கு, உருவத்திருமேனிகொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலய வழிபாட்டை முதலிலே வைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. ஒரு உருவத்தையும் மனம் பற்றுதிருத்தல் கூடாது. ஒரு உருவத்தில் அமைக்கப்பெற்ற மனம் பின்பு அருவ வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்றதாகும். ஆலயம் தேகத்தை யொப்பாக விளங்கும். அது சம்பந்தமாக இங்கே விரியாது திருமூல யோகிகளருளிச்செய்த ஒரு பாவைக்கூறி அப்பாற்செல்லுகின்றேன். ஆகம ஆராய்ச்சி யுடையார்க்கு இவைகள் இனிது விளங்கும்.

" ஆய பதிதா னருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவு மடலே றெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுநற் பாசமாம்
ஆய வரனிலை யாய்ந்துகொள் வார்க்கே."

பதி பசு பாசம் என்பன அநாதி என்பதை " பதியினைப்போற் பசு பாச மநாதி" என்ற சதாசிவ ரூபச் செய்யுள் வலியுறுத்தும். நிற்க;

மலமறைப்பினாலே அறிவுருவான கடவுளையும், சுத்த சாத்துவிகளுகிய தன்னையும் அறியமுடியவில்லை. தன்னை என்றது இங்கே ஆத்மாவின் மேற்று. திரோதான சக்தியானது முன்னே மறைத்து நின்று பின்னர் அருட்சத்தியாகமாறும். ஆன்மாக்களைச் சிவத்துடன் சேர்ப்பது திருவருட் சத்தியாகும். சிற்சத்தி, பிரோகசக்தி எனச் சத்திபேதங்கள் பலவுள. சக்தி இறைவன் திருவருளேயாம். அருட்சக்தியை அதிஷ்டித்துநின்று கடவுள் எல்லாவற்றையுஞ் சங்கற்ப மாத்திரையானே சிருஷ்டித்தருளுவார். ஆணவ மலத்தைக் காணமுடியாது.

சில பிரமாணம்.

" அந்த மலமா மறியாமை கண்டாயே
அந்த அறிவுநீ யையனே—தொந்தவிருள்
போனதே யுன்னைவிட்டுப போக்கித் திரோதையரு
ளானதே கண்டா யறிந்து.

வட நூலில்,

சிவஸ் சங்கல்ப்ப மாத்ரேண பிந்துஷோ பகரஸ் சதா!
(சிவன் சங்கற்பமாத்திரையானே சிருட்டித் தருளுவார்.)

எ. கடவுள் வன்கண்மையில்லாதவர்.

இப்படிச் சிருட்டிசெய்து நிர்விகாரியாகிய ஜீவனை வன்கண்மையினாலே பிறப்பிக்கின்றாரென்று தோஷங்கூறுதல் கூடாது ஈசுவரனுடைய செயல்கள் யாவும் திருவருளேயாம். எப்படியெனில், ஒருவர் வறியவரும், ஒருவர் செல்வரும், ஒருவர் அழகுடையரும், ஒருவர் அவலக்ஷணமுடையரும், ஒருவர் ரோகியும், ஒருவர் அரோகியும், ஒருவர் அங்கஹீனரும் என்று நாங்கள் பார்க்கக்கூடிய பன்னூறுபேதங்களுங் கடவுளாற் பாரபக்ஷம்பற்றிக் கொடுக்கப்பெறாது, அவ்வவ்வுயிர்களின் புண்ணியபாவ வேதுக்களினாலே கொடுக்கப்பட்டனவாகலின் கடவுளிடத்துள்ள கிருபைத் தன்மை இலகுவி லுணரலாகுமென்க. புண்ணியம் நற்செய்கையால் வளரும். விஸ்வாசகாதம், பொறாமை, உலோபம். இரக்கமின்மை இவைகளை ஆட்சிப் பண்ணும் மனிதர்கள் எதுசெய்தாலும் தீமையே வளரும். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! சத்தியம்!!! பாவந் தீச்செயல்களால் வளர்வது சொல்லவும் வேண்டுமா? வேண்டாம். நல்லறமுடையோரையும், தீச்செயல்புரிந்தோரையும் எப்படி உணர்வது என்றால், திருவள்ளுவ நாயனார் உத்தரவேதத்தில்

> "அறத்தா றிதுவென வேண்டாசிவிகை
> பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை"

என்றாராகலி னறியத்தகுமெனவுரைக்க. இஃது இவ்வௌகிக நிரையிற் காட்டப்பெற்ற உதாரணமேயன்றி, வைதிக பக்திமார்க்க சூசகமன்று. அஃதாவது திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளை அப்பர் சுவாமிகள் வேறுபாடின்றி வணங்கியதும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிக ளிவர்ந்துவந்த பல்லாக்கைத் தாம் தாங்கிச் சென்றதும் சிவஞான வழித்தான செயலாகலின், ஆத்மஞானம் கிஞ்சித்து மில்லாது, அகங்காரப்படுகுழியிலும், மங்கையரிள நலத்திலும் மனதை வீழ்த்தி, உலகப்பற்று விடாது அலையும் எங்கள்செயலுக்கு அஃது ஒரணுவளவேனு மொப்புவதென்றன மறுக்க.

கடவுள் எங்கும் வியாபகராயிருக்கின்றார். அவருடைய கிருபை யாவரிடத்துமுண்டு. பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்கள் மோக்ஷமடைவர். மோக்ஷம்-விடுதல். முச்-என்பது தாது. முன்னே மோக்ஷமடைந்தோர் பலர்; தற்காலமடைகின்றோரும் பலர்; இன்னும் மோக்ஷத்தைப் பெற நிற்போரும் பலரே.

உபமானம்.

ஒரு தடாகத்திலுள்ள தாமரை அரும்புகளிலே சூரியரஸ்மி சரிவரப் பட்டாலும், அவற்றுள் அலரும் பக்குவமுடையதே முதன்முதல் விரிகின்

றது. அதுபோல இறைவனுடைய திருவருள் எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் இருந்தாலும், சிற்சத்தி பதிந்த அதிதீ விரதரநிலையுடைய ஆன்மாக்களே மோக்ஷமடையுமென்பது தெளிவாகும். இதனாலே ஈசுவானுடைய காருண்ணியத் தன்மையு முணரலாம்.

"பகலலர்த்துந் தாமரை நேரொத்து" என்பது (ஆப்தமூர்த்தி திருக்கரத்துச் சிவஞானபோதம்.)

அ. சிவனே நிமித்தகாரணர்.

பூமியில் சகல ஜீவகோடிகளுக்கும் சூரியகிரணம் இன்றியமையாதது போல, சமஸ்த சராசரங்களுக்கும் மூலகாரணராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருள் முக்கியமானதாம். அவருடைய அருட்பிரகாச மில்லாவிட்டால் உலகத்தில் ஒன்றும் விருத்தியடையமாட்டாது என்பது உண்மை நூற்றுணிபு. ஆன்மாக்களுக்குக் காட்சிப்பொருளாவாரும், காட்சியாவாரும் பதியே. காண்பான் ஆத்மாவே ஆத்மாவைக் காண்டால் திருவருளில் வழிக்கூடாது.

பிரபல பிரமாணங்கள்.

தௌபர்மஸாமரஸ்யேந சமஸ்தஜெகதாத்மநெள!

(அபியுக்தர்.)

தர்ஸோதர்ஸ யிதாசாத்மா தஸ்யதஸ்ய யிதாசிவ:
தஸ்மாத் தஸ்மிர் பராம்பக்தி ம்குர்யா தாத்மோ:
பகாரகே:

(சிவஞான போதம்.)

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்"
"காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே"

(திருவருட் சுருதி)

காண்பவன்முதலியதிறமுங்காட்டுவான்
மாண்புடையோனுமாயவலிகொள்வான்றொடர்
பூண்பதின்றுய்நலம்புணர்க்கும்புங்கவன்
சேண்பொலிதிருநடச்செயலையேத்துவாம்.

சேண்=சிதாகாசம். அதே திருச்சிற்றம்பலம்.

(கச்சியப்பசிவாசாரிய ஸ்வாமிகள்)

நன்மைதீமைகளை விசாரியாது ஒன்றைப் பற்றிக்கொள்ளுதலும், எது சொன்னாலும் கேட்டபொழுதுமாத்திரம் உடன்பட்டுப் பின்பு மறுத்தலும்,

இன்னது செய்வதெனச் சிலபோது தெரியாது மயங்குதலும் மனதின் சுபாவமாகும்.

௯. மலநீங்க வுபாயம்.

தேகமுள்ளபொழுதே இக்கிலேயுண்மை மல மறைப்பினாலே இவை நிகழுகின்றன. ஸ்ரீமத் - மணிவாசகப்பெருமானுக்குத் திருவடிதீக்ஷை புரிந்தருளிய பரமாசாரியராகிய ஈசுவரன் உபதேசித்த அரியபாசுரம் இப்பொழுது ஞாபகமாகின்றது. அது "களிம்பு தோய்ந்த செம்பென வுனை மருவுங் கருமைகூர்பலங் கண்டதுகலக்கும், பளிங்குபோன்றதுன் மனம் மலப்பற்றினாலுடல்பல வெடுத்துழன்றாய்" என்னும் பாகமாகும். இதனாலே தேகம் எப்பொழுது கிடைத்ததோ அப்பொழுதே ஆன்மாக்களுக்குப் பாசமுங்கிழ்ப்பு உண்டாய்விடும். பாசத்தை நசிக்கச்செய்வது சிவத்தியானமேயாகும். சிவத்தியானத்தினாலே ஆன்மாக்கள் சிவானந்தப் பெருவாழ்வடையும். சிவம் என்றும் விகாரமடையமாட்டாது. ஆன்மாக்கள் விகாரமாந்தன்மையுடையன. உடல் பொருள் ஆவி ஆதியன யாவுந் தேவரீருடையனவே என்று அர்ப்பணஞ் செய்தல்வேண்டும். இதனாலே சிவபோத வளர்ச்சி தலைப்படும். சிலர், பதியும் பசுவும் ஒன்றென்பர். சிவமும் ஆத்மாக்களும் வேறானவைகளோ! சிவ சீவ பேதமுணர்ந்து வழிபட்டால் நிர்மலப்பொருளாகிய இறைவனை ஆன்மாக்கள் சேர்ந்து சுகமடைய ஏதுவாகும். முதலிலே நான் பிரமம் என்றால் வளர்வது அகங்காரமேயாகும். ஸ்ரீமத்-மணிவாசகப் பெருந்தகையாரது அருந்தேறல்வாக்கைச் செவிமடுத்து இன்பமடையாத பிறவி பிறந்ததா? "பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே" என்றபடியே!

திருச்சிற்றம்பலம்.

"வான்கெட்டு மாருதமாய்த் தழனீர்மண் கெடினுந்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மைய னுக்கு
ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுங்கெட் டென்னுள்ளமும்போய்
நான் கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தத்திருவாசக அனுபூதிவாக்கு எவ்வளவு பெருமைவாய்ந்திருக்கின்றது

௰. சித்திரின்பம்.

இவ்வுண்மைகளை ஆராயப் போதிய அவகாசம் எங்களுக்குக்கிடைப்பதில்லை. நடைப்பிணம்போல இருப்பதை நாங்கள் சிந்திப்பதில்லை. சித்தின்

பங்களை மிகவும் நாங்கள் மதிக்கின்றோம். சிற்றின்பமெனவே பேரின்பமு மொன்றுண்டென்பதைக் கனவிலும் நினையாமை அறிவின்மையே! பேரின்பமே ஆன்மாக்களடையவேண்டியது. சிற்றின்பம் இழிவுடையது. அஃது,

"அடுகரி தொடரவீழ வைந்தலை நாகங் காண
இடிகரை கிணற்றின் வேரைப் பற்றிநான்றிட அதைபுமோரெலி
கடுகவே வந்து கறித்திட வொருதுளி தேனக் கின்பம்
போலுமிப் பிறவி யின்பம்."

"மங்கையர்தம் யோனிமிசை வைத்திடு மாசைதனைப்
பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்துத்— திங்களணி
வேணியன்றன் பாதார விந்தத்தில் வைத்தக்கால்
காணலாங் காணுக்கதி."

கக கடவுளை யடையும் வழி.

ஆகவே, மானுடர்களாகிய நாங்கள் கடவுளை மனம வாக்குக் காயம் என்ற மூன்றினாலும் வழிபாடு செய்து, ஆசையை நீக்கவேண்டும். ஆசை யகன்றால் ஆத்மஞான முண்டாகும் ஆத்மஞானத்தினாலே உலகத்திலுள்ள நித்த அநித்தப்பொருட்களை யுணரச் சிவஞானங் கைகூடும். சிவஞானத்தினாலே பேரின்பங் கிடைக்கும் நாம் என்றது ஆன்மாக்களை. தேகமும் ஆத்மாக்களும் வேறாயுள்ளன. பதி பசு பாச ஞானங்களினாலே உணரக் கூடாத முதல்வர் இவைகளைக் கரதலாமலகமென்னத் தொண்டர்களுணர் வார்கள்' ஆத்மா சதசத்தன் என்பதை, வாதவூரடிகளும்,

"சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயினேன்றன் கண்ணிணைநின் திருப் பாதப்போதுக்காக்கி, வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்மணி வார்த்தைக் காக்கி யைம்புலன்க ளார, வந்தெனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்தவிச்சை மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத், தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனையமேனித் தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனியனேற்கே."

என்று தெளிவுறத் தெரிவித்தருளினார். இதனாலும் ஆன்மாவின் நிலைமை அறிவுடையார்க்குக் கிரித்திபமென்னத் திகழுதற்பான்மைத்தே! இனி ஆன்மாக்களைச் சிவபெருமான் மற்கடசம் பந்தமாகவும், மார்ச்சார சம்பந்தமாகவும் அடிமைக்கொண்டருளுவார். ஆகலின் தம்மையுணர்ந்து தலைவனைப் பத்தியாற் பரவினால், பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்கி இன்புற்றிருக்கலாம்.

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்."

உபசம்ஹாரம்.

அன்பர்களே!

இதுவரையும் சிற்றறிவுடையேன் உபந்யாசமாகவும், பிரசங்க முறையாகவும் பேசியவற்றின் றிரட்டுரை யாதெனில்;

நாம் என்றது ஆத்மா என்றும், ஆத்மாக்கள் தேகத்தோடு கூடி நல்வினை தீவினைகளைச் செய்யும் என்றும், இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமு மடைந்த ஆன்மாக்களே மோக்ஷமடையும் என்றும், தேக இந்திரியாதிகள் ஆத்மாக்களன்று என்றும், ஆசையைப் படிமுறையானே குறைத்துப் பக்தியைப் பெருக்கிச் சிவபெருமானை வழிபட்டாற் பிறவி நீங்கும் என்றும், பிறவியை எடுத்த ஆன்மாக்கள் பாசப்பற்றுடையனவாகும் என்றும், ஆன்மாக்களுடைய பிரயோசனத்தையே திருவுளத்திற்கொண்டு திருவருள் பாலிப்பவர் நியந்தாவாகிய கடவுளே என்றும், கடவுளுக்குவேறாய்த் தேகத்துடனிருக்கும் ஆத்மாக்கள், இறைவனை அன்புடன் உபாசித்தால், நற்கதி யடையலாம் என்றும், தேகத்துடன் வாழும் நாட்களில் ஜீவகாருண்ணியம், சத்யம் முதலிய தர்மங்களை யாவரும் ஆற்றிவரவேண்டியது ஆவஸ்யகமாகும் என்றும், சுருக்கிக் காட்டப்பெற்றமை யறிக. சுகானந்தத்தைப் பெற முன்னிற்பது மனித ஜன்ம சாபல்யமாகும். அதிகம் விரிப்பிற் காலம் வெல்லை கூடுமாகலின், இவ்விஷயத்தை இவ்வளவிலே சுருக்கிப் பூர்த்தி செய்கின்றேன். திருச்சிற்றம்பலம், சுபமஸ்து.

அன்பைப்பெருக்கி யெனதாருயிரைக் காக்கவந்த
இன்பப்பெருக்கே யிறையே பராபரமே.

குருவாழ்க.

வ. மு. இரத்நேசுவரையர்,
தமிழ்ப் பண்டிதர்.

——(o)——

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அருளிலக்கணத்தின் ஓர் பகுதி.*

அருட்பெரு வெளியில் அருட்பெரு வுலகத்து
அருட்பெருந் தலத்து மேல் நிலையில்
அருட்பெரும் பீடத்து அருட் பெருவடிவில்
அருட்பெருந்திருவிலே அமர்ந்த
அருட்பெரும் பதியே அருட்பெரு நிதியே
அருட்பெருஞ் சித்தி என் அமுதே
அருட் பெருங்களிப்பே அருட்பெருஞ் சுகமே
அருட்பெருஞ் சோதி என் அரசே.

திருவருட்பா.

உலகத்திலே காட்சிப்பொருளாக நிலை பெற்றுள்ளன சூரியன், சந்திரன், பூமி, மலை, கடல் முதலியன. குழந்தை முதல் மஹாமேதாவிகள் வரை இப்பொருள்களைப் பார்க்கின்ற காலத்துத் தங்கள் தங்கள் உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு ஆச்சரியப்படுவதையும், இவைகளின் அருமை பெருமைகளைப் பலவிதமாகக் கொண்டாடுகின்றமையும் காண்கின்றோம்.

பூமியானது ஓரே தட்டுப்போல் பரந்த பெரும் பரப்பு என்றும், சூரியன் உதித்து அஸ்தமித்தலால் பூமியைச்சுற்றுகின்றான் என்றும் உண்பன உடுப்பன அணிவன முதலிய கொடுத்தலால் பூமிபெரும்பயன் தருவதொன்று என்றும் சாதாரணமனிதர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இது Ordinary Consciousness (சாதாரண ஞானம்) என்று பெயர் பெறும்.

பூமி பலகை வடிவுடையதோ என்றும் பூமி ஏனைய கோள்களைப் போல் சுற்றுகிறதா அல்லது அசைவின்றி நிற்கும் நிலையுடையதா என்றும் இங்ஙனம் பல வினாக்கள் நிகழ்த்தி அவைகளுக்கு இயன்ற வரையில் விடை பெற்று மண்ணின் இயற்கை அமைப்பு இத்தன்மைத்து என அறிய அவாவுகின்றோர் மேற்கூறிய சாதாரண மனிதனிலும் சிறிது சிறப்புடைய

---

* 1915௵ டிசம்பர்மீ தஞ்சாவூரில் கூடிய சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தில் வாசிக்கப்பட்டது.

வர். சாதாரண மனிதருடைய நோக்கம் பெரும்பான்மையாயச் சொற்ப முயற்சியாற் பெறும் சுயநல இன்பமே. சற்று காட்சிப்பொருள்களின் அமைப்பை யன்றி ஆராய்தல் இடரெனப் பொருள் கொடாதபடியால் ஆராய்ச்சியில் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள்.

ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்ற நிலைபெற்ற ஊக்கத்தோடு இயற்கை அமைப்பை நோக்குவார் தமது நுண்ணறிவால் பலதிறமாகவும் பல துறையான முடிவுக்கு வருவார்கள். இதுதான் Scientific Consciousness (சாஸ்திர ஆராயச்சியின்) உற்பத்தி.

மண்ணினது நிலைமை இதுவென ஆராயப்புகுந்த பௌதிக சாஸ்திர நிபுணர் (Professor of Physics) மண்ணினைப் பகுதப் பகுத்து Molecules என்னும் அணுக்கூட்டங்களாகப் பகுத்தறிகிறார். இவர் மண்ணுலகம் முழுதும் இவ்வணுக்கூட்டம் இயற்கை சத்தியின் கூட்டுறவாலே திரண்டு உருண்டு விளங்கும் பிண்டமென்த் துணிவர்.

இவருடைய ஆராய்ச்சி இவ்வளவில் நிற்க ரஸாயன சாஸ்திர ஆசிரியன் (Professor of Chemistry) இன்னும் சிறிது ஆராயச்சி செய்து இந்த Molecules என்னும் அணுக்கூட்டங்களை இன்னும் விசேடித்த துணைக்கருவிகளைக் கொண்டு பரம அல்லது சிற்றணுக்களாக (Atoms) ப்பிரித்து அநேக பரம அணுக்கள் சேர்ந்தே ஒரு (Molecule) அணுவாகும் என்று முடிவுககு வருவார்.

இவருடைய ஆராய்ச்சி இந்த அளவில் நிற்க (Professor of Geography) பூகாப்ப சாஸ்திர விற்பனர் பூமியை வெட்டிப்பார்த்துப் படைபடையாக இலைக்கட்டுபோல் மெல்லிய மண் நாளடைவில் ஒருங்கு சேர்ந்து திண்மைபெற்று மேலும் மேலும் படிவதாகி லக்ஷக்கணக்கான வருஷங்கள் சென்ற பிறகே இப்போது காணப்படுவதாகிய வன்மையோடு கூடிய மண் பரப்பு என்பது உண்டாகியது என்று அறிவுறுத்துகிறார். மண்ணின் கூட்டம் மிகத்திரண்டு இருத்தலே மலை என்பர். அது போலவே காலாந்தரங்களிலே கடல் நாடாவதும் நாடு கடலாவதும் உலக அமைப்பின் சரித ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட உண்மை. காடு நாடாதலும் நாடு காடாதலும் தேச சரித்திரத்தால் விளங்கும்.

இம்மூன்று ஆசிரியர்களும் மண்ணுலாகிய பூமியை இந்தவிதமாகப் படிப்படியாக ஆராய்சசி செய்ய ஓஷதி சாஸ்திர ஆசிரியர் (Professor of Botany) வேறுவிதமாக இம்மண்ணின் ஆற்றலை உணர அவாவுவர். அவரது ஆராயச்சி திண்மை, வன்மை, கடினம், பரப்பு முதலிய கொண்டுள்ள பூமியை நோக்கி இம்மூன்று ஆசிரியர்கள் கவனிக்காது விட்டதோர் அதிசயத்தைக் காண்பார்.

அஃதாவது மனிதனுடைய முயற்சியில்லாமலே செடிகள் புல் பூண்டு முதலிய தாவரங்கள் இம்மண்ணில் தோன்றி வளர்கின்றன என்று கண்டு மண்ணை ஆராய்ச்சிசெய்வதே போதும் என நில்லாது மண்ணில் உண்டாகும் புல் பூண்டுகளின் தன்மைகளை ஆராய்வான் புகுந்து அவர்களால் காணப்பெறாத பல சிறப்பியல்புகளை அதனிடத்தே காண்கின்றார். மண் காற்றின் வேகத்தால் அசையாதும் மேன்மேலும் வளராதும் இருந்தநிலையில் இருக்கிற தன்மையை உடையது. புல் பூண்டுகள் மண்ணில் உண்டாயினும் வளர்ச்சி என்கிற விசேட பண்புடையன. மரத்தின் சிறுவித்து முளைகிளம்பிச் சிறிது சிறிதாக முற்றிப் பருத்து ஓங்கிவளர்ந்து பெரியதோர் சேனையும் இளைப்பாறத்தகுந்த நிழல் தரும்படியான மரமாகின்றது 4,000 வருஷம ஓர் மரம் இருக்கும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு.

இந்நான்கு ஆசிரியருள்ளும் இவரே வளர்தல் விருத்தியாதல் அது பலவாகக் கிளைத்தல் என்னும் அரிய பொருளின் குணங்களை ஆராயச்சி செய்கின்றனர். அடுத்தபடியாக எழுகின்ற விசாரமானது சற்றும் இடம் விட்டும் விலகாதும தொடுதல் தவிர ஏனைய உணர்ச்சி ஒன்றும் இலதாயத் தளிர்த்தும், அரும்பியும், மலர்ந்தும், பூத்தும், காயத்தும், பழுத்தும், உதிர்ந்துபோகும் இயற்கையளவான முயற்சியே எதிர்பார்ப்பதுமான புல் பூண்டாதிகளைப் பார்க்கிலும புல் பூண்டுகளைப் போலவே வளர்தலும் அசைதலும், பயன்படுதலும் அல்லாமலும் இடம்விட்டுப்பெயர்ந்து நெடுந் தூரஞ் செல்லுதல் ஒன்றோடொன்று கூடுதல் குலாவுதல், கூட்டமாகச் செல்லல் காப்பவனைக் கண்டகாலத்து நயம்பாராட்டல் தொடுதல் என்[illegible]தோடு மற்றைய உணர்ச்சிகளையும் சுவை ஒளி நாற்றம் முதலிய உடைய விலங்குகளைப் பற்றியதாகும். இவ்வாராய்ச்சி Zoology (உயிர்நூல் ஆராய்ச்சியாகும்.

முதல் மூன்று ஆசிரியர்களும் மண்ணின் காரியப்பாட்டைக் கவனிப்பதே தொழிலாகக் கொண்டவர். நான்காவது ஆசிரியர் ஓங்கிவளர்வதான விருக்ஷங்களின நிலையை உணர்ந்தும் ஐந்தாவது ஆசிரியா அவைகளிற் சிறந்த முக்கியமான வேறுபாடுற்ற (consciousness) என்று கூறபபடும் மனம் ஒன்று உள்ளதாகப் புலபபடுகின்ற மிருகங்களின சுபாவகுணத்தை ஆராயச்சி செய்தலால ஆராய்ச்சியில் சற்று மேல்நிலை அடைகின்றார். இனி வளர்ச்சி ஒனறினில் மரமும் மிருகமும் மனிதனும் ஒன்றாயினும் மரமும் மிருகமும் அடையாத பலகோடி அற்புத சத்திகள் மனிதனிடம் காணப்

படுகின்றன என்று வாதித்து மிருகங்களிடத்தே காணப்பெறாத அறிவு விகற்பங்களும் சித்த மகிழ்ச்சிபேதங்களும் அறிவு, ஆற்றல், அன்பு, ஞானம, முயற்சி, ஆகாரம், தொழில், நடை உடை பாவனைகளும்மனிதனை மேம்படுத்துகின்றன. ஆகவே மனிதனுடைய மனோபாவனைகளின் சாமானிய விசேடங்களையும் அச்சம், மறதி, ஞானம், ஈகை முதலிய விசேடங்களையும் ஆராய்ச்சிசெய்வதே தொழிலாகக் கொண்டுள்ளார். இவர் (Psychology) என்னும் ஆத்மிக சாத்திர ஆசிரியர் ஆவர்

இனி (Philosophical Consciousness) (தத்துவ சாஸ்திர மனோநிலை) ஆரம்பமாகும். பூகோள சாஸ்திரங்களை அறிந்து ஆராய்ச்சிசெய்து நுட்பநோக்கால் பல அருமைகளை அறிந்து அவைகளைப்பற்றிய அறிவு விசாலிக்க விசாலிக்கத் தனது கற்பனா சக்தியினால், அளக்கப்படாத பூலோகத்தை அறிவின் நுட்பத்தால் கண்டு பிடித்த கருவிகளைக்கொண்டு அளந்து முன்பு கண்டு பிடிக்காத நுண்மைகளைக் கண்டு பிடிக்கிறான். ஆனால் அறிவின் நுட்ப மேம்பாட்டினால் இவ்வளவு தூரம் உலகத்தில் விருத்தியடைந்த பிறகு இதுபோலவே எல்லாவற்றையும் மனிதனே உண்டாக்கலாம். நீராவியந்திரங்களும் புகைக்கப்பல்களும் மனிதன் அறிவு மேம்பாட்டால் ஆனவைகளே. ஆயினும் மனிதன் அறிவுக்குமேல் விசேடமான இத்தகைய அற்புதங்களை மனிதன் கண்டுபிடித்துக் காலாந்தரத்தில் இயற்கைஅமைப்பிலே அறியக்கிடக்கிற பலநியாயமுறைகளை (Laws of Nature) க்கொண்டு உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருளையும் எல்லாக்காட்சிகளையும் பௌதிக நியாய முறைகளைக்கொண்டே விளக்கிவிடலாம் என்று (Scientific Concious ness) (பௌதிக சாத்திர மனோநிலை) உடையவர்கள் நினைப்பார்கள். அவ்வளவோடு நின்றுவிட்டார் சிலர்.

ஏனெனில் Philosophical Consciousness (தத்துவ சாத்திர மனோநிலை) Science என்கிற பௌதிக ஆராய்ச்சி ஒருசிறிது தூரம் செல்லுமே அல்லாமல எல்லாப் புவனங்களுக்கும் ஊடுருவிச்செல்லும் என்று ஒருவாறாலும் கொள்ள இடமில்லை. கொள்ளுவோர் இடர்ப்படுவர். எங்ஙனம் எனின் மனிதனுடைய அறிவின் பெருந்துணையைக்கொண்டு இயற்கை அமைப்பின் நிலைமையை அனேக துறையாக வகுத்துக்கொண்டு சிறிது சிறிதாக காலாந்தரங்களில் பௌதீக சாத்திர ரஸாயனம் முதலிய அறிவு நூல்கள் வெளிவந்தனவே யல்லாமல் பௌதீக நியாயங்கள் தாமே கவனிக்கும் ஆற்றலுடைய அறிவாளியில்லாவிடின் வெளிவந்து நின்று நிலவுமோ எனின் ஒரு சிறிதும் நிலவா.

(இன்னும் வரும்)

மோ. கந்தசாமி முதலியார். B, A,

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாகமங்களின் முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே.

தொகுதி 6. பகுதி 9 பக்கம் 217. தொடர்ச்சி.

இன்னும் ஒருமாணவன் நல்லாசிரியரை யடைந்தெனக் குபதேசம் பண்ணவேண்டுமெனக் கேட்டான். அப்பா நான் செத்தபின்பு வா உபதேசம் பெற்றுக்கொள்வாயென விடை பகர்ந்தார். அப்பொருளறியாது திகைத்து நின்றானுக்கு அப்பா நான் செத்தபின்பு வா என்றது நானென்றெண்ணும் ஆணவ வலிமையற்றபோதென் றருளியாட்கொண்ட தேசிகமணியின் கருணைபோல வேதாகமங்களை யருளிய வவ்விறைவனே யதனுண்மைப்பொருளை யுயத்துணர்ந்துய்யுமாறு செய்தாலன்றி முடியாதென்பதே யநுபவ வேத்யமாய விளங்குகின்றன.

இன்னும், "நீயற்றவன்னிலையே நில்" என்ற வுபதேசத்தையுஞ் சிந்திப்பாம். நானற்றபோது நிலையில் நிற்பதேதென மயக்கம் வாராமைப் பொருட்டு "நீயற்றவன்னிலையே நிட்டைபதி நீயிலையோ என்றருளாய், வாயற்றவனே மயங்காதே போயற் றிருந்தானு னீபோகாய் பசு சும்மா வருந்தாதே யின்பமுண்டிவா" என்னுந் திருவெண்பாவில் (ஆன்ம) வுண்மையைப் பசுமரத்தாணியென நாட்டினர். இதில் வாயற்றவனே என்றது சொல்லாய தொகுதியெல்லாங் கடந்துநின்ற சொரூபத்தோ டத்துவித நிலையில் நிற்கு நிலையை இன்னதெனக் கூறவராது அழுந்து மௌனநிலை என்பதை விளக்கியபடியாம். கல்லாலினிழற்றனி லொரு நால்வர்க்குங் கடவுணீ புணர்ததுவங்கை காட்டென்றார் சொல்லாலே சொலப்படுமோ" என்றும் "ஊமைகண்ட சொற்பனம்போன் றுள்ளே யறிவதன்றி நாமிதெனச் சொற்றிடவு நண்ணுமோ" என்றும் வரும் பிரமாணங்களுமே யுண்மையை வலியுறுத்தும், தற்போத வொழிவையே ஆன்மாவடைந்து முத்தியெயது மாறு பொதுவாயுஞ் சிறப்பாயுங் கூறும் வேதாகமங்களினுண்மைக்கருத்தறியாமல் திரிபதார்த்த நிச்சயங்கட் காளிவந்ததாக நினைப்பது உண்மையான உணர்ச்சியல்ல வென்பதேயாம். "வான்கெட்டு மாருதமாய்த் தழனீர்மண் கெடினுந்தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக் கூன்கெட்டுயிர் கெட்டுணர்வு கெட்டென்னுள்ளமும் போய நான் கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்னும் தமிழ் வேதமும அதனையே வலியுறுத்துவதாம. முடிவினைற "நான் கெட்டவா பாடி" என்ற திருவாக்கானது ஆன்மாக்களுக்கு ஒழியாப்பிறவிக்கு வித்தாயுள்ள தற்போதமிறந்து சிவபோதமேலிட்டு அதன்றன்மையாகிய பிறக்

இறத்தலில்லாச் பேரானந்த நிலைபெற்ற நிரதிசய வின்ப அதிசயத்தை விளக்கியபடியாமன்றி முதலுக்கு மோசங் கூறுநிலையல்லவென் றுணர வேண்டும்.

இனி பரன் எண்குணங்களோவ்வொன்றை விசாரிக்கப் புகின் "தன் வயத்தனுதல்" என்னுங் குணநதின் மறுதலை "பரவயத்தனுயிருத்தல்" எனனுமுறையே மற்றைய குணங்களும் அதனதன் மறுதலைக்குணங்களைத் தந்து நிற்பனவாம். ஆனல் பிரமம் குணரஹிதம் அல்லது "நிர்க்குணம்" என்றல்லவா படிக்கப் பெறுகிறது அதற்குக் குணத்தைபு மொப்பி அதற்கு மறுதலைப் பொருளுண்டென்று சாதித்தல் முறையாமாவெனின், பிரமம் "குணரஹிதம்" அல்லது "நிர்க்குணம் என்பது நிலைபபதறகு "குணசஹிதம்" அல்லது "சகுணம்" எனறுமொரு பொருள் காலத்திரையத்திலுமிருந்து தீரவேண்டிய தவசியமாமென்பது யாமேலே விளக்கிக் காட்டிய நியாயங்களால் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனம் "குணரஹிதம்" குணசஹிதம் "நின்ற பொருள்களே குண குணிபாவமாகி" தாடலைபோலுங்காறலைபோலுங்கூடலை யென்னுற் கூறவும்படுமோ" என்றபிரமாணப்படி நிரதிசயானந்தத்தை யடைந்து சுகிக்கவேண்டியதாம் இதுவேமுக்தியின முடிவாம் பிரமம் நிர்க்குண மென்பதற்கு யாதொருகுணமுமில்லாத தெனக்கண்ட பொருள் மிகச்சிறப்புடைத்து எண்குணம் அறுகுணம் என்று வேதாகமங்களை கூறும் வசனத்திற்கு பொருளியா தெனக்கொண்டனரோ வறியோம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ சு. சீனியா பிள்ளை,
சைவப்பிரகாச சபை,
விருதுபட்டி.

—(o)—

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரீக்ஷைகள்.

சித்தாந்தம் தொகுதி-6-பகுதி-2-பக்கம்-45-ல் குறிப்பித்தபடி அக்டோபர்மீ 28௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை பரீட்சைகள் நடத்துவதற்குப் போதுமான காலத்தில் வினப்பத்திரங்கள் எனக்குக் கிடைக்காமையால் ஷை பரீட்சைகள் நவம்பர்மீ 11௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை நடைபெறும்.

இங்ஙனம்,
கி. குப்புச்சாமி
காரியதரிசி.

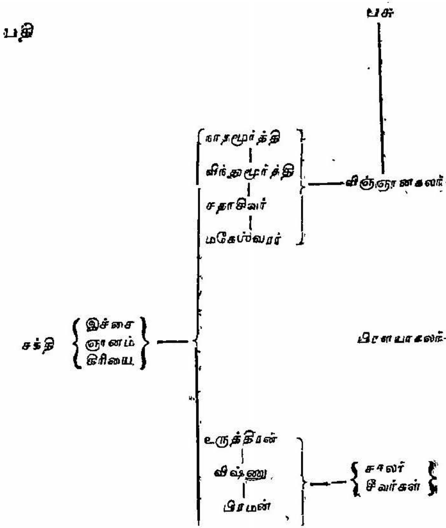
பதி
பசு
நாதமூர்த்தி
விந்துமூர்த்தி
சதாசிவர்
மகேஸ்வரர்
விஞ்ஞானகலர்
சக்தி
இச்சை
ஞானம்
கிரியை
பிரளயாகலர்
உருத்திரன்
விஷ்ணு
பிரமன்
சகலர்
சீவர்கள்

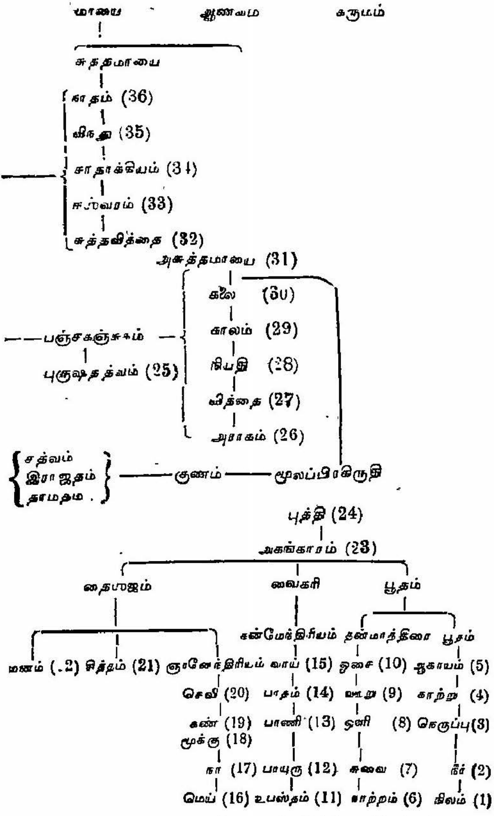

ஜே. யம், நல்லசாமி பிள்ளை. B. A., B. L.,

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் 1917௵ செப்டெம்பர் மாதத்தின் வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூபா.	அ	ப	செலவு.	தொகை. ரூபா.	அ	ப
1917௵ ஆகஸ்டு௴ 30உ இருப்பு	489	9	1	சஞ்சிகை அச்சுக்கூலி (ஜூன் ஜூலை ஆகஸ்டு௴) ...	62	14	0
				காகிதம ...	24	8	0
விளம்பர வரவு	8	0	0	லிகிதர் சம்பளம் ...	20	0	0
				தபால் செலவு முதலியன	16	6	9
ஆயுள் சமாஜிகர் சந்தா ...	5	0	0		123	12	9
				30-9-17-ல் இருப்பு	*383	12	4
				*ஆயுள் சமாஜிகர் சந்தா ரூபா 495-0-0			
ஆ மொத்தம்	507	9	1	ஆ மொத்தம்	507	9	1

K. Kuppusawmy Mudaliar, *Secretary.* M. Kandaswami Mudaliar, B.A., *Auditor.* W T. Govindaraja Mudaliar, *Treasurer.*